

3ο Βραβείο

Κωνσταντίνα Πασχαλίδου, 8 χρονών

Τα Μορφάκια

Τα Μορφάκια είναι κάτι μικρά μικρά πλασματάκια, μακρινά ξαδέλφια με τα Στρουμφάκια. Μοιάζουν πολύ με τα Στρουμφάκια μόνο που είναι πράσινα και αντί γι' αυτάκια έχουν δυο μεγάλες κεραίες δεξιά και αριστερά στο κεφάλι τους. Αυτά λοιπόν τα μικρά πλασματάκια τα γενούν οι ρίζες των δέντρων και γι' αυτό και κατοικούν κάτω από την γη.

Έχουν καλά κρυμμένο στα έγκατα της γης το μαγικό φίλτρο που ίσως μια μέρα μπορέσει να σταματήσει την καταστροφή του πλανήτη μας. Πολλά παράξενα και εξωτικά βότανα, βρασμένα με αγάπη για το περιβάλλον που τα φυσάει για να κρυσώσουν μια λευκή πολική αρκούδα είναι περίπου η συνταγή για την σωτηρία της γης μας. Βάλσαμο για τις πηγές του πλανήτη μας είναι μερικές μόπνο σταγόνες από τον μαγικό φίλτρο.

Εδώ και καιρό όμως τα Μορφάκια κάθονται λυπημένα στα κρεβατάκια τους και τεμπελιάζουν μασώντας μικρά σκουλικογαριδάκια. Προσπαθούν να βρουν λύσεις για τα προβλήματά που τα ταλαιπωρούν και που τα εμποδίζουν να προστατεύουν τη γη.

Τα δέντρα καταστρέφονται και τα δάση μικραίνουν και έτσι γεννιούνται όλο και λιγότερα Μορφάκια, τα παράξενα και εξωτικά βότανα σιγά σιγά εξαφανίζονται και οι πολικές αρκούδες πνίγονται στα κρύα νερά του Βόρειου Πόλου αφού τα σπίτια τους λιώνουν και αυτές χάνονται στους ωκεανούς.

Μα πάνω απ' όλα αυτό που βασανίζει τα Μορφάκια είναι ότι χάθηκε η αγάπη για το περιβάλλον. Σκίζεται η καρδιά τους όταν ψάχνουν απελπισμένα ένα φυλλαράκι από μαγικό βότανο και πέφτουν πάνω σε τόνους σκουπιδιών. Μαζεύουν τότε τα δάκρυα τους και προχωρούν προς τα χωριά μήπως και βρουνε τίποτα παρατημένο σε καμιά γλάστρα. Καθώς περπατούνε τα μικρά τους ποδαράκια πλέκονται σε τενεκεδάκια, παλιόχαρτα και κουτιά από άδεια τσιγάρα. Υπομονετικά και με σοφία μαζεύουν ό,τι μπορούν για να πάρουν κάτω στα ειδικά εργαστήρια επεξεργασίας και συνεχίζουν το ταξίδι τους. Με τη βοήθεια των κεραιών τους φτάνουν στα χωριά και βρίσκουν τους ανθρώπους να κλαίνε γιατί δεν έχουν νερό να ποτίσουν τα χωράφια τους. Κλαίνε κι' αυτά μαζί τους γιατί ξέρουν ότι δεν πρόκειται να έρθει βροχή αν δεν φτιάξουν το μαγικό φίλτρο άμεσα.

Απελπισμένα και με πείσμα κατεβαίνουν στις πόλεις, «δεν μπορεί, κάτι θα υπάρχει εκεί», σκέφτονται. Πνίγονται από τα καυσαέρια και απορούν γιατί ενώ όλα τα λεωφορεία είναι άδεια στριφογυρίζουν χιλιάδες αυτοκίνητα στο δρόμο. Τα πιάνει πανικός και φοβισμένα τρέχουν στη θάλασσα να πάρουν καθαρό αέρα. Αλλά που τέτοια τύχη. Η θάλασσα μυρίζει πετρέλαιο, η παραλία είναι γεμάτη σκουπίδια και οι νεογέννητες χελώνες κλαίνε πάνω στους βράχους. Τότε τα Μορφάκια απελπισμένα κάνουν τρυπούλες στη γη με τα μικρά χεράκια τους και σκάβοντας όλο και πιο βαθιά φτάνουν στα σπιτάκια τους. Και εκεί κάνουν μέρες, ίσως και μήνες χωρίς να ξεμυτίσουν. Και έτσι η γη μας μένει χωρίς ελπίδα.

Μια μέρα όμως που φαινόταν πολύ διαφορετική από τις άλλες... γιατί το χόμα μύριζε διαφορετικά... γιατί το φως του ήλιου ήταν πιο γλυκό... γιατί το αεράκι ήταν ελαφρύ... γιατί...

έτσι... Μια Μορφίτα που την έλεγαν Ροζίτα αποφάσισε να ανέβει στη γη με τους φίλους της και ποτέ να μην επιστρέψουν πίσω αν δεν βρουν κάποια λύση. Το σχέδιο τους το ονόμασαν «Η μεγάλη επιχείρηση χωρίς επιστροφή». Προσπέρασαν λοιπόν τους σκουπιδοτόπους, τα χωριά και τις θάλασσες και έφτασαν αποφασισμένοι στις πόλεις. Δεν ήξεραν ακριβώς τι έψαχναν, ήξεραν όμως ότι έπρεπε να το βρουν.

Εκεί που περιπλανιόνταν άσκοπα στα βρώμικα δρομάκια της μεγαλούπολης άκουσαν ένα δυνατό θόρυβο σαν από γιγάντιο ξυπνητήρι και μετά πολλές παιδικές φωνές. Έτρεξαν λοιπόν τρομαγμένοι να δουν τι συμβαίνει και τότε αντίκρισαν πολλά παιδάκια μαζεμένα σε μια αυλή σχολείου. Πλησίασαν τα παιδιά χωρίς να φοβηθούν και τους είπαν τη μεγάλη τους ιστορία. Τα παιδάκια άκουσαν με θαυμασμό τη Ροζίτα και τους φίλους της και αποφάσισαν να τους βοηθήσουν.

Μέτρησαν αμέσως τα οικονομικά τους, είδαν ότι τους έφταναν τα λεφτά τους για να κάνουν μια πινακίδα για την ρύπανση και να γράψουν κανόνες αγάπης για το περιβάλλον στο περιοδικό του σχολείου τους. Επίσης έγραψαν και ένα τραγουδάκι για τις θάλασσες και συζήτησαν το θέμα με τους γονείς τους. Οι γονείς των παιδιών έκαναν μικρές ομάδες και καθάρισαν το σχολείο, την παραλία και τους δρόμους. Έβαλαν έξω από τα σπίτια τους ειδικούς καλάθους ανακύκλωσης και τιμωρούσαν αυστηρά κάθε παραβάτη. Οι χελώνες στην παραλία ήταν τόσο ευτυχισμένες που έκαναν κοχυλότουρτες με φύκια και τα Μορφάκια επέστρεψαν στα σπίτια τους για πρώτη φορά ευτυχισμένα.

Μπορεί να μην βρήκαν τα μαγικά βότανα για το φίλτρο τους αλλά ανακάλυψαν την αγάπη για το περιβάλλον. Ήξεραν ότι πολύ γρήγορα η αγάπη αυτή θα εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο και η γη μας θα γίνει όπως πριν κι αυτά χαρούμενα θα έκαναν την δουλειά τους.